

Arrest

nr. 40 138 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2009 tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DEVROE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is gehuwd met G.Z. te Turkije.

Op 17 augustus 2009 komt verzoekster het Rijk binnen met een geldig visum in het kader van gezinshereniging.

Op 16 september 2009 is verzoekster samen met haar echtgenoot op gesprek geweest bij de cel schijnhuwelijken. Hun huwelijk wordt positief geëvalueerd. De huwelijksakte wordt op 27 oktober 2009 geregistreerd.

Verzoekster heeft haar verblijf na het verstrijken van haar visum niet geregulariseerd. Ze heeft zich nooit op reglementaire wijze ingeschreven.

Op 22 december 2009 verlaat verzoekster de echtelijke woonst. Sindsdien woont zij bij haar oom in Nederland.

Op 24 december 2009 doet haar echtgenoot aangifte van een schijnhuwelijk bij de Dienst Bevolking van de stad Gent.

Op 29 december 2009 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten aanzien van verzoekster en op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid, A. D.

genomen op 29.12.2009

wordt aan de genaamde K., A. (G. A.)

geboren de E., op (...)1984

van Turkse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 3 januari 2010, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland (3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

□ Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2°: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn dan de geldigheidsduur van haar visum (1) : Betrokkene verblijft reeds sedert 17.8.2009 op het grondgebied van de Schengenstaten. Visum type D geldig van 05/06/2009 tot 04/11/2009.

Bovendien, haar huwelijk geeft haar niet automatisch recht op verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op.

Ze betoogt dat verzoekster niet over het rechtens vereiste belang beschikt bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven gezien de illegale verblijfssituatie van verzoekster.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Sinds haar aankomst vormde verzoekster samen met haar partner een feitelijk gezin.

Volgens artikel 8, lid 1 E.V.R.M. heeft eenieder het recht op eerbiediging van zijn of haar privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling. De overheid zal zich niet alleen onthouden van ongeoorloofde

inmenging in het privé-leven, maar is bovendien verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn.

Het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. verduidelijkt dat dit recht niet absoluut is, met dien verstande dat inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht is toegestaan voor zover dit "bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de rechten en vrijheden van anderen".

Er kan niet voorbijgegaan worden aan de oprechtheid van de relatie in hoofde van verzoekster die kosten nog moeite spaarde om een normaal leven te hebben, en dit tot op heden en voor de toekomst.

Alles was ter voorbereiding van het gezinsleven in Diksmuide alwaar een pittazaak wordt uitgebaat. Het appartement werd ingericht om daar het gezin te vormen.

Ten onrechte wordt gemotiveerd dat het huwelijk geen recht op verblijf heeft.

In casu is er sprake van een feitelijke scheiding na het huwelijk. De reden van deze feitelijke scheiding is o.a. familiaal geweld (art. 11 § 2 lid 4 VrW). Deze uitzondering is een omzetting van artikel 15 van de richtlijn 2003/86. De Raad van State merkte op dat artikel 15 ruimer geformuleerd is dan de notie van huishoudelijk geweld, en ook andere gevallen omvat die als bijzonder moeilijke omstandigheden beschouwd kunnen worden (Parl.St. Doe 51-2478/001, p. 200). Het artikel voorziet ook in de toekenning van een autonome titel.

De minister stelde dat er in deze gevallen niet meteen een autonome titel zou afgegeven worden, maar men de procedure gewoon zou verder zetten alsof er geen gezinsbreuk is geweest, 'hetgeen ipso facto betekent dat hun verblijf autonoom is geworden (...). In tegenstelling tot wat de Raad van State in zijn advies lijkt aan te geven, zal er geen nieuwe verblijfstitel worden afgeleverd aan de betrokken personen. In overeenstemming met ontwerpartikel 13 § 2 VrW, zal de verblijfstitel, waarvan zij de houder zijn, automatisch verder worden verlengd of vernieuwd (indien er geen beslissing is die een einde maakt aan de toelating tot verblijf)' (Parl.St. Doe 51-2478/001, p. 62).

Verzoekster verwijst naar de feitelijke uiteenzetting waaruit enerzijds haar oprechte intenties blijken, en anderzijds de praktijken van haar schoonfamilie.

Verzoekster heeft trouwens een procedure 223 B.W. opgestart, zaak die ingeleid wordt op de zitting van 19.01.2010. De zaak werd uitgesteld naar 26.01.2010.

Gelet op het bovenstaande haar dwingen om terug te keren, maakt een schending uit van artikel 8 E.V.R.M."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1^{ste} lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten en bij haar oom in Nederland verblijft. In haar uiteenzetting van het middel geeft zij zelf aan dat er sprake is van een feitelijke scheiding na het huwelijk. Haar echtgenoot heeft al dan niet gegrond aangifte gedaan van schijnhuwelijk. Verzoekster kan aldus niet voorhouden dat zij een gezinsleven heeft met haar echtgenoot. Het gegeven dat haar intenties oprecht waren bij aankomst in België, doet geen afbreuk aan het voorafgaande. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing in zoverre deze stelt dat haar huwelijk haar geen recht op verblijf verleent. In wezen voert verzoekster aldus ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkel initiatief heeft ondernomen na aankomst in België, in het kader van gezinshereniging, om haar verblijf te regulariseren. Verzoekster diende zelf een initiatief te nemen en een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan te vragen. Geheel terecht stelt de verwerende partij dat het huwelijk niet automatisch recht geeft op verblijf. Er is nog steeds een initiatief vereist van verzoekster. Verzoekster betwist niet dat zij een verblijfsrecht diende aan te vragen en dat zij dit nooit heeft aangevraagd doch zij verwijst naar haar feitelijke uiteenzetting waaruit haar oprechte intenties blijken. De verschoningsgronden die verzoekster hiervoor opgeeft en het feit dat zij oprechte intenties had, doen hier geen afbreuk aan. Verzoekster heeft hoe dan ook sinds het verstrijken van haar visum geen recht meer op verblijf in België. De verwijzing naar artikel 11 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig daar dit artikel betrekking heeft op de beëindiging van het verblijf nadat reeds een verblijf werd verkregen, hetgeen in casu duidelijk niet het geval is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster een gebrek aan motivering aan en de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt "afdoende" dient te zijn.

De ratio legis hiervan is diegene ten aanzien van wie een beslissing genomen wordt, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die beslissing dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het begrip "afdoende" impliceert derhalve dat de opgelegde motivering in rechte én in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster meent dat deze beslissing noch in feite noch in rechte voldoende gemotiveerd is. Zij is misleid geworden door haar echtgenoot die onder druk van zijn moeder en zussen niet tijdig het nodige hebben gedaan om de verblijfsdocumenten in orde te maken. Verzoekster is immers de taal nog niet machtig, en mocht erop vertrouwen dat haar verblijf legaal was.

De beslissing heeft geen enkele omschrijving van de begeleidende omstandigheden die ertoe hebben kunnen leiden dat haar verblijf na haar huwelijk, dat steeds door diegene die in België verblijft in orde wordt gebracht, niet in regel werd gesteld. De intenties van de echtgenoot en diens familie is niet oprecht.

Verzoekster heeft de politie moeten vernemen dat dit een steeds meer gangbare praktijk is. Verzoekster werd door de politie-inspecteur zelfs gewezen op het feit dat dit een onderwerp geweest is van een radio-uitzending op 28.12.09 op Radio 1.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke

overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Aldus diende de verwerende partij niet in te gaan op een omschrijving van de begeleidende omstandigheden voor zover ze dit al zou kunnen, die ertoe hebben kunnen leiden dat het verblijf van verzoekster na haar huwelijk niet in regel werd gesteld.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het regelmatig verblijf van verzoekster verstreken is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De motivatie moet voldoen aan het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald aan het redelijkheidbeginsel.

Het is niet redelijk tegen de volgehouden wil van verzoekster om haar huwelijk te willen aangaan, dit ook effectief aan te gaan te stellen dat het huwelijk enkel omwille van het verblijf zou zijn aangegaan.

Minstens is hier een schending van het zorgvuldigheidsprincipe.

De overheid heeft immers de taak om zorgvuldig alle gegevens in aanmerking te nemen die dienstig zijn om dergelijke beslissing te nemen.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding.

Verder dient aan de bestuursbeslissing een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Er werd in casu geen rekening gehouden met het huwelijk zoals in casu voorafgegaan door de kennismaking, de verloving, het huwelijk, en het spijtige vervolg.

Verzoekster verwijst dan ook naar de hogere uiteenzetting.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster gehuwd is en dat haar huwelijk positief werd geëvalueerd door de cel schijnhuwelijken doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten (dit werd vastgesteld na een woonstcontrole), dat zij bij haar oom in Nederland verblijft en dat haar echtgenoot een aangifte

van schijnhuwelijk heeft gedaan. Deze laatste gegevens worden overigens niet tegengesproken door verzoekster. Aldus toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft of niet zou hebben gebaseerd op correcte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Artikel 7 VrW. bepaalt het volgende:

/. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Kijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)
Voorwaarden tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 7 VrW regelt de mogelijkheid om een verwijderingsbeslissing te nemen ten aanzien van de vreemdeling die illegaal het land binnenkwam, of wel legaal binnenkwam, maar er op een gegeven moment niet meer legaal verblijft.

Er kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven worden aan ieder die niet of niet meer over een legaal verblijf beschikt. In dat geval wordt het bevel afgegeven om één van volgende redenen:

de vreemdeling kwam het land binnen zonder de vereiste binnenkomstdocumenten

de vreemdeling kwam legaal het land binnen, maar bleef langer dan de toegelaten verblijfsduur, zoals bepaald bij artikel 6 VrW.

Verzoekster bekwam een visum van het type D. De correcte praktijk is dat wanneer een visum gevraagd wordt op grond van een recht op verblijf voor langer dan drie maanden, in het kader van gezinshereniging of studies en dergelijke, er sprake is van een recht op afgifte van het visum, of van een gebonden machtiging daartoe.

Bij toekenning wordt machtiging tot voorlopig verblijf machtiging tot voorlopig verblijf afgegeven (MW).

Het gaat om een visum van drie maanden type D, waarmee betrokkene zich binnen die termijn kan inschrijven bij het gemeentebestuur. Het gemeentebestuur is in principe verplicht betrokkene in te schrijven (art. 25 VrB). Bij de inschrijving wordt dan verblijfstitel voor langere duur afgegeven.

Het feit dat dit nooit is gebeurd is uitsluitend te verklaren door de kwade trouw van de echtgenoot van verzoekster. Het is niet normaal te noemen dat één van de eerste stappen in de procedure voor het verkrijgen van een legaal verblijf niet is nageleefd.

Bij onderzoek in feite was het absoluut niet billijk gebleken een Model 13 aan verzoekster af te leveren.

Verzoekster is in deze context dan ook verplicht een verzoek conform art. 9 bis VW.

Verzoekster vraagt op bovenstaande motivering niet alleen de nietigverklaring, doch ook de schorsing van de beslissing.”

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat toe dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven wanneer de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk mag verblijven tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

In casu was verzoeksters visum geldig tot 4 november 2009. Toen zij op 29 december 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, was zij reeds twee maanden illegaal.

Verzoekster heeft nagelaten zich in te schrijven bij de gemeente. Ook dit wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster heeft aldus geen verblijfsrecht in België. Het feit dat niet gebeurd is omwille van de kwade trouw van haar echtgenoot doet hier geen afbreuk aan. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Door te stellen dat zij van oordeel is dat het niet billijk is haar in de voornoemde omstandigheden een bevel af te geven, toont verzoekster geenszins de onwettigheid aan van het bestreden bevel.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU